

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

mindre Vederlag for Hjælpen. Efter de indhøstede Erfaringer maa det anses for tilraadeligt at indføre den Ordning, at der ogsaa i mindrebemidlede Hjem, hvor det er Moderen, der er syg, ydes en mindre Betaling for den ydede Hjælp.

Jeg tillader mig at henstille til den højtærede Arbejds- og Socialminister at søge en Ordning i Lighed med den svenske gennemført.

Jeg vilde gerne henlede Opmærksomheden paa en Kategori af Mennesker, som har lidt ganske særligt under Besættelsen. Jeg tænker paa de ulykkelige Beboere paa Maglekildevej m. m., der blev bomberamte den 21. Marts ved Angrebet paa Shellhuset. Det var en frygtelig Ulykke, som vi alle nødtigt tænker paa. 154 Mennesker døde, mange blev invaliderede, og Boliger og Ejendele blev totalt ødelagt. Ingen Tid var der til at bjærge noget som helst, Bornholmerne havde dog 12 Timer. De overlevende Beboere har daarlige Boligforhold og er, som nævnt, ribbet for Ejendele. Som andre i disse Tider havde de underforsikret, hvilket er særlig katastrofalt, naar al ens Ejendom er gaaet tabt, og de er ikke blevet berettiget til den Erstatning for Tingsskade, som Loven om Erstatning til Besættelsestidens Ofre ved sin § 49 har tildelt andre Kategorier paa Grund af Underforsikring.

Paa mange slaar Nerverne Klik efter de Lidelser, der affødtes af Bombeatentatet; Depressionen breder sig under de daarlige Bolig- og Leveforhold. De trænger til en Hjælp og Opmuntring. Til Bornholm iværksattes omgaaende en landsomfattende Indsamling, medens der til Maglekildevej kun etableredes en privat lokal Indsamling. Jeg skal henstille, at der snarest søges Udveje til at hjælpe disse haardt ramte Mennesker, som ikke gennem Krigsforsikring kan faa passende Dækning for det økonomiske Tab, de har lidt. Det kunde maaske ske ved en særlig Bevilling eller ved, at der f. Eks. anvendes af Frihedsfondens Midler til dette Formaal. Jeg vil bede den højtærede Minister for særlige Anliggender udtale sig herom.

Endelig vil jeg sige et Par Ord i Anledning af Straffelovstillæggets Indførelse af Dødsstraf. Der har været megen Diskussion om Berettigelsen af at indføre Dødsstraf, og det synes alment anerkendt, at Dødsstraf ingen Betydning har som Generalprævention, det vil sige som Middel mod, at lignende Forbrydelser bliver begaaet i Fremtiden. Naar det blev gennem-

ført, er det sagt, at det var af Frygt for, at Folk selv skulde tage sig til Rette; man var — og maaske med Grund — bange for Selvtægt, hvis man ikke stillede Dødsstraffens Indførelse i Udsigt. Mange Arter af Forsvar, ogsaa fra Jurister, Kriminologer og Teologer, er søgt givet for under de givne Forhold at indføre Dødsstraf.

Lektor i Kriminologi ved Københavns Universitet, Magister Karl O. Christiansen, udtaler i en Kronik i „Berlingske Aftenavis“ den 16. Maj i Aar, at Dødsstraf under de foreliggende Omstændigheder er retfærdig i den Forstand, „at den svarer til Folks Følelse af, hvad der er ret og rimeligt“. Jeg maa sige, at jeg ikke er i Stand til at anvende Retfærdighedsbegrebet paa den Maade. Hvis en Foranstaltning i sig selv er uværdig, hvad jeg mener Dødsstraf er undtagen netop under en akut Fare, som i en Krigstid, bliver den ikke retfærdig derved, at den svarer til Folks Følelse af, hvad der er ret og rimeligt; den kan maaske være nødvendig, men det er noget ganske andet.

Da Kravet om Dødsstraf rejstes, kunde vi ikke siges at være saa uhildede og objektive, at vort Skøn kunde tages som Udtryk for det rette. Alle havde mere eller mindre direkte været i Berøring med de Forbrydere, som man ønskede affivet, og mange var — som naturligt er — paa-virket heraf.

Nu er der gaaet over et halvt Aar siden Befrielsen, og vi skulde være kommet mere i Balance. Det velafvejede skulde være kommet mere i Forgrunden, saa selv om nogle maatte have ment, at Dødsstraffen paa et tidligere Tidspunkt var nødvendig for at undgaa noget endnu værre, kan dette Argument for Dødsstraffens Bevarelse ikke anvendes med samme Vægt nu.

At Anvendelse af Dødsstraf har en Tendens til at virke forraaende, kan vist ingen benægte. Man tænke blot igennem, hvorledes Bøddelhandlingen skal udføres. Det synes heller ikke at være saa ligetil at faa den udført herhjemme, hvor man ved kgl. Anordning af 1. Oktober 1945 har paa-lagt et af Rigspolitichefen blandt Politimænd udtaget Kommando at fuldbyrde en Dødsdom, og hvor Politifolk har protesteret herimod.

Endnu er ingen Dødsdom fuldbyrdet. Jeg for min Del havde haabet, at Landets højeste Domstol ikke havde fældet Dødsdom. Nu er det sket, og jeg vil udtale Haabet om, at Benaadning maa finde Sted.

De Synspunkter, jeg her har fremført, staar ganske for min personlige Regning;